

—Θέατρο «Τριανόν» — θίασος Ἀμηνᾶ.— «Τὸ
κολιὲ τοῦ Μαχαραγιᾶ». — «Ἡ δίκη τῆς Μαί-
ρης Ντάγκαν».

Φαίνεται πῶς τὸ ζεῦγος Ἀμηνᾶ ἀγαπάει ἐ-
ξαιρετικὰ τὰ ἀμερικάνικα ἔργα. Γιατὶ ἀλλοιῶς
δὲν ἐξηγιέται τὸ ἀνέβασμα δύο ἀμερικάνικων
ἔργων στὴ σειρά, χωρὶς νὰ πάρουν ἀνάσα. Τὸ
πρῶτο εἶταν φάρσα καὶ τὸ δεύτερο κομεντί μὲ
κάποια προσπάθεια δραματικότητος. Στὸ «κολιὲ

τοῦ Μαχαραγιᾶ» δὲν ἔχει κανεὶς παρὰ νὰ ἐπαι-
νέσει τὴν ἐπιμέλεια τοῦ ἀνεβάσματος καὶ τὸ
μπριόζο παίξιμο τῶν ἠθοποιῶν. Ὅσο γιὰ τὴ
«Δίκη τῆς Μαίρης Ντάγκαν» θὰ μπορούσε κανεὶς
νὰ σημειώσῃ ὅτι εἶχε περισσότερο ἀπὸ ὅσο θᾶ-
πρεπε ἀμερικανισμό καὶ ὅτι κούραζε κάπως μὲ
τὴν ἀέναη ἐξέταση τῶν μαρτύρων, ἀλλ' ὅτι εἶχε
λεπτὸ διάλογο κ' ἐπιτυχημένα τρῦκ ἰδίως στὸ
τέλος τῆς δεύτερης πράξης καὶ στὴν τρίτη. Τὸ
ἀνέβασμα ἐπιμελημένο, ὅπως πάντα, τὰ σκηνικὰ
ἀπλὰ μὰ ξεκουραστικά, οἱ ἠθοποιοὶ μελετημένοι,
καλοβαλμένοι, ἄρτιοι. Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀμηνᾶ
ἐπαιζαν ἀρκετὰ καλὰ δυὸ ὄχι καὶ τόσο μεγά-
λους μὰ καλοδιαλεγμένους ρόλους. Ὁ κ. Βεά-
κης, Βεάκης πάντα καὶ στὸ ρόλο τῆς κ. Ἀλ-
καίου, πού εἶταν ἄρρωστη, ἡ κ. Βώκου πολὺ
καλή. Τὸ ἴδιο μπορεῖ κανεὶς νὰ γράψῃ καὶ γιὰ
τοὺς ὑπόλοιπους ἠθοποιούς, μεταξύ τῶν ὁποίων
καὶ τρεῖς-τέσσερες νέοι μαθηταὶ τῆς ἐπαγγελμα-
τικῆς σχολῆς.